

„Я чѣа (кѣа) шета зема покраина, Ястреб.	стр.	75.
„Чѣа те праша моя стара майко	„	75.
„Стройникъ чѣа те прата.	„	428.
„Я чѣумъ те тебе улова . . . и др.	„	433.

И тѣй въ македонското наречие глаголитѣ въ 1. лице, един. число въ настояще врѣме нѣматъ исклучително само окончанието „м“, както го иматъ въ сѣрбскія езикъ; а иматъ разни и сѣщи окончания а, я и м, както и въ българския езикъ. Слѣдователно може ли въ това отношение да се каже, че макед. наречие е по-сродно съ сѣрбскія, отколкото съ българския езикъ? Не може! Доказателствата ни сѣ на явѣ. Туй може да каже оня, който иска да прикрие истината.

7. Въ българския езикъ глаголитѣ се окончаватъ въ 1. лице, множ. число на „м“, въ сѣрбскія само на „мо“, а у македонцитѣ на „мо и ме“. Въ българския езикъ само оние глаголи се окончаватъ на „ме“, въ 1. лице, множ. число, които въ 2. лице, единств. число иматъ „ашъ“.

Гопчевичъ и тукъ е показалъ, колко слабо познава българския езикъ.

а) Въ българския езикъ глаголитѣ отъ всичкитѣ основи, а не само онѣзъ отъ основата а, що иматъ въ 2. лице един. число ашъ, иматъ въ 1. лице, множ. число окончанието „ме“ (идеме, играеме, плетеме, чудиме се), не само че съ туй окончание по редко се употрѣбаватъ оние отъ тѣхъ, що иматъ за основа е, и, т. к, а по често съ окончанието „м“.

б) Гопчевичъ самъ исповѣдва, че въ сѣрбскія езикъ глаголитѣ се окончаватъ въ 1. лице, множ. число винаги само на мо, а въ македонското на-